

Een gebed van Jeremia

Ds. J. IJsselstein – Jeremia 14:7

Liturgie:

Psalm 65:2

Psalm 40:4 ('s middags 2:7)

Lezen Jeremia 14:1-12

Psalm 130:1,2

Psalm 25:3

Psalm 116:2,3

Gemeente, de preek van vanmorgen gaat over Jeremia 14.

We zien het al lezend voor ons, *de crisis in Juda*.

Als we lezen in vers 4 tot en met 6: *Het aardrijk (is) gescheurd, dewijl er geen regen op de aarde is; de akkerlieden zijn beschaamd, zij bedekken hun hoofd. Want ook de hinden in het veld werpen jongen, en verlaten die, omdat er geen jong gras is. En de woudezels staan op de hoge plaatsen, zij scheppen den wind gelijk de draken; hun ogen versmachten, omdat er geen kruid is.*

Deze droogte, deze 'grote droogte' zoals staat in vers 1, is een ramp. De oogst is mislukt. De dieren lijden.

En (zo lezen in vers 3) *hun voortreffelijken (de belangrijke mensen) zenden hun kleinen (hun knechten) naar water; zij komen tot de grachten, zij vinden geen water, zij komen met hun vaten ledig weder; zij zijn beschaamd, ja, worden schaamrood, en bedekken hun hoofd.*

Niemand heeft water. En zonder water kan niemand leven.

U ziet het voor u, als u hier in de kerk om u heen kijkt, als u thuis meeluistert en de kamer rondkijkt. U ziet het voor u: de crisis in Nederland, *de crisis in de kerk*.

Geen gewone kerkdiensten meer: niet gewoon samenkomen, niet gewoon zingen, geen gewone sacramentsbediening meer¹.

Je ziet het misschien ook wel, als je naar jezelf persoonlijk kijkt: *een persoonlijke crisis*. Ziekte, ruzie, ellende. Problemen op school, problemen thuis, problemen in je relatie.

En? De reactie?

Kijk maar naar vers 2: Juda treurt, Jeruzalem huilt, *haar geschrei* (haar gehuil) *klimt op*.

Luister maar om u heen: gemopper, ontevredenheid, en (zeker ook) zorg en verdriet.

Kijk maar in je eigen hart: je zucht, je huilt.

Om alle *ellende*? Dat mag...

Of om de *oorzaak* van alle ellende, onze persoonlijke en kerkelijke zonden? Dat is beter...

Bij Juda en Jeruzalem zijn veel tranen. Zoals u ziet in vers 2: *Juda treurt en haar poorten zijn verzwakt; zij zijn in het zwart gekleed ter aarde toe en Jeruzalems geschrei klimt op*.

¹ Geschreven A.D. 2020, ten tijde van de 'coronacrisis'

Er zijn veel *tranen*, maar... geen ootmoedige *gebeden*. Ze bidden niet meer. Maar gelukkig is er een voorbidder, iemand die voor hen bidt: Jeremia. Type van de grote Voorbidder, de Heere Jezus Christus. Die bidt (*Vader, Ik weet dat U Mij altijd hoort*), Die bidt voor degenen die van Hem zijn. Mensen die van zichzelf niet bidden, en die soms ook niet meer kunnen, willen of durven bidden.

Jeremia moet ook *voor zichzelf* bidden. Hij bidt dus voor zichzelf *en* voor zijn volk, in Jeremia 14:7, het is de tekst voor de preek van vanmorgen.

Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE! doe het om Uws Naams wil, want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd.

Het thema voor de preek is:

Het gebed van Jeremia

Dat gebed bestaat uit drie delen en dat worden zo meteen ook de punten van de preek. Het is eerste deel van zijn gebed is een *schuldbelijdenis*:

Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen; wij hebben tegen U gezondigd.

Het tweede deel van zijn gebed is een *smeekbede*, een kort en innig verzoek:

O HEERE! doe het.

En het derde deel van zijn gebed is een *pleitgrond*:

Om Uws Naams wil.

Dus het thema voor de preek is: Het gebed van Jeremia. Er zijn drie aandachtspunten:

- 1. Schuldbelijdenis**
- 2. Smeekbede**
- 3. Pleitgrond**

Als eerste dus:

1. Schuldbelijdenis

Hebt u, heb jij ooit echt, zo gebeden, zoals Jeremia hier bidt? Nee, ik bedoel niet even snel aan tafel, of 's ochtends na het wakker worden of 's avonds voor het slapengaan (als je het al niet vergeet).

Nee, ik bedoel: hebt u *zo* ooit echt gebeden? Zo hartelijk, zo eerlijk, zo dringend, zo aanhoudend, zo smekend? Je stond er mee op en je ging ermee slapen.

Biddend, om...? Om bekering, om vergeving, om de redding van je ziel.

U zegt: 'Nee. Ja, wel een keertje misschien, maar nooit echt, zoals u dat nu zegt.'

Wilt u dan nooit meer naar God wijzen, als het gaat om uw onbekeerde hart? Want *u hebt er zelf* nog nooit echt om gevraagd.

Maar, beste vrienden, zou u daar vandaag dan niet alsnog mee gaan beginnen?

Als Jeremia, als wij u *voorbidden*? Als wij u de woorden aangeven, die u gebruiken mag in het bidden?

Want het gaat niet zomaar om iets. U bent met uw verloren ziel op weg naar de eeuwigheid. En binnenkort staat u voor God. En onbekeerd sterven, betekent voor altijd omkomen in de eeuwige rampzaligheid.

Verprutst uw kostbare tijd toch niet met van alles en nog wat! Maar, *ga bidden!*

Hoe? Begin maar met dit eerste, met punt 1 van de preek, met *schuldbelijdenis*. Ja, ik weet het. Dat wringt. Ik weet waarom u dat niet wil, onbekeerde vrienden. Maar, wees eerlijk, u hebt ondertussen genoeg bewijs geleverd dat het allemaal alleen maar aan de buitenkant zit. U bent *wel* een zondaar. Erken toch uw ongerechtigheid dat u tegen de Heere uw God hebt overtreden (Jeremia 3:13). Kom ga met ons en doe als wij, en bid dit gebed, deze schuldbelijdenis. Buig nu uw hart en straks thuis uw knieën en belijd, dat u zo vaak beterschap beloofd hebt, maar dat het nooit beter geworden is. Dat u zo vaak gedacht hebt dat u goed was, en dat (als het even wat minder ging) u uzelf wel kon verbeteren. Maar dat u altijd bent doorgedaan, dat u altijd gezondigd hebt tegen beter weten in. Uw geweten sprak, het Woord veroordeelde u, maar u ging toch door. En altijd probeerde u uzelf weer goed te praten en te verontschuldigen. Maar nu: buig nu uw hart en straks thuis uw knieën en bid met Jeremia, met ons, dit gebed. En bid of de Heere u leert bidden.

Laten we de schuldbelijdenis van Jeremia, voor hemzelf en voor zijn volk, samen wat beter gaan bekijken. En laten we dit gebed vanmorgen allemaal, ook voor onszelf maken tot een ootmoedige schuldbelijdenis.

Onze ongerechtigheden getuigen tegen ons, o HEERE. Want onze afkeringen zijn menigvuldig. Wij hebben tegen U gezondigd.

a. Jeremia begint met: onze **ongerechtigheden**.

Het is meervoud. Zoals we samen zongen: een *stroom* van ongerechtigheden. We hebben naar U en naar Uw wetten niet geluisterd. We hebben in alles Uw geboden overtreden en geen van die gehouden. We hebben gewoon altijd onze eigen zin gedaan. We genoten van het plezier van de zonde of van gewoon netjes leven, maar altijd zonder U.

Onze ongerechtigheden. Niet die van de wereld, niet die van Nederland, want schuld belijden doe je als eerste zelf. Dus stop die wijzende vinger nu maar voor eens en altijd in uw broekzak.

Onze ongerechtigheden **getuigen tegen ons**. Hier scheiden in het bidden de wegen. Juda, Jeruzalem kan huilen van ellende. Kan, als het nodig is, ook nog wel over zonde praten, kan zelfs nog wel oppervlakkig schuld belijden (Jeremia 3:10). Zoals ook *wij* tranen kunnen laten over onze ellende. We kunnen praten over de zonden van Nederland, over de zonden van de kerk, over de zonden van *de* mens in het algemeen, en zelfs (hoewel dat lastiger is) over onze eigen schuld.

Maar dit is anders.

Hier is een kind van God, dat biddend *tot God nadert*.

Hier komen de onbekeerden nooit. Hier bent u, onbekeerde vrienden, nog nooit geweest. Bij de troon van Gods genade, waar het licht van Gods heiligheid ons leven doorschijnt. En ons laat zien, wie *wij* zijn, *voor God*.

Wie echt biddend, zoals Jeremia hier, voor de alwetende God verschijnt, *praat* niet meer zo gemakkelijk over zonde en ongerechtigheid. Want die weet, geloofd en voelt: alles *getuigt tegen mij*.

Jeremia zegt: *onze ongerechtigheden* getuigen tegen ons. Niet onze burenen, niet onze vijanden, maar onze ongerechtigheden.

We worden aangeklaagd door onszelf. We worden door onszelf voor God in staat van beschuldiging gesteld, terwijl we bidden.

Nu we voor God verschijnen, nu het licht van Gods heiligheid ons beschijnt, hebben we geen excuus meer. We kunnen er niet meer omheen. En de Heere Zelf (met eerbied gezegd) kan er ook niet meer omheen. Om onze ongerechtigheden. Want Hij is heilig.

Dat bad de voorbidder Jeremia: onze ongerechtigheden getuigen tegen ons.

Dat bad de grote Voorbidder, de Heere Jezus Christus, *niet*.

Want (zo zei Hij in Johannes 7): *Geen ongerechtigheid is in Mij (7:18)*.

Als uw ongerechtigheden een last, een ondraaglijke last voor u zijn, als u moet zeggen met Jesaja ‘mijn ongerechtigheden maken een scheiding tussen mij en de Heere’, blijf dan toch niet hopen op uzelf.

Maar zie op Hem. In wie geen ongerechtigheid ooit gevonden is.

Hij is gekomen, juist om zulke ongerechtigheden te dragen. Zie dan op Hem en wordt behouden. Geef alle pogingen op om uzelf te redden. Onderwerp u aan Hem. Geef de Heere de hand. Grijp Zijn sterkte aan.

b. Onze ongerechtigheden getuigen tegen ons, daarmee begint Jeremia.

Het tweede wat hij zegt is: *onze afkeringen zijn menigvuldig*.

We hebben ons van God afgekeerd. We zijn Hem met onze nek gaan aankijken, onze Schepper en Maker!

En dat niet één keer, maar *menigvuldig*. Dat wil zeggen: heel vaak, altijd.

Met zo’n gebaar van: wij kennen U niet. Wie bent U eigenlijk? Voor ons bestaat U niet meer.

Jesaja zegt: *Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heren; maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk(!) verstaat niet (Jesaja 1:3)*.

Mijn volk! Ik had, Ik heb recht op u. Ik ben de HEERE, uw God. Maar u hebt niet gewild, dat Ik Koning over u was. Mijn volk heeft Mijn stem niet willen horen, maar heeft Mij verlaten.

Dat bad de voorbidder Jeremia: onze afkeringen zijn menigvuldig.

Dat bad de grote Voorbidder, de Heere Jezus Christus, *niet*.

Nooit heeft Hij Zich van Zijn Vader afgekeerd.

Daarom, om Zijn liefde en trouw, klinkt de oproep uit de mond van Jeremia in Jeremia 3: *Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik (Die Mij nooit van God heb afgekeerd) zal uw afkeringen genezen*.

c. Onze ongerechtigheden getuigen tegen ons, onze afkeringen zijn menigvuldig.

En, dat is het derde wat Jeremia zegt: *wij hebben tegen U gezondigd*.

Wij *wel*, maar Hij, Christus *niet*. Hij alleen kon zeggen: Wie overtuigt Mij van zonde?

Christus heeft geen zonde gekend of gedaan. Maar, zegt Paulus: *God heeft Hem tot zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem* (2 Korinthe 5:21).

Wat een geschikte, wat een gepaste Zaligmaker is Hij. Vrij van ongerechtigheden, afkeringen en zonden.

Hij kwam niet voor goede en geschikte mensen, maar voor mensen die met Jesaja moeten zeggen: *Want onze overtredingen zijn vele voor U, en onze zonden getuigen tegen ons; want onze overtredingen zijn bij ons, en onze ongerechtigheden kennen wij* (Jesaja 59:12).

Je kan proberen jezelf te verbeteren, maar je past nooit bij de Zaligmaker.

Maar de Zaligmaker past bij het verlorene, dat klagen moet: Wij hebben tegen U gezondigd.

Wij hebben tegen U gezondigd.

Dat kan je, met *woorden* beamen, zonder enige onrust in je hart. Dat is, als dat bij u zo is, echt de diepste ellende van uw bestaan. Natuurlijk, er kan heel veel meer ellende in uw leven zijn, maar het diepste, het ergste is: als u uw echte nood niet ziet. U praat misschien wel een beetje mee, maar het is geen werkelijkheid in uw hart.

Wend u toch naar God toe, met dit gebed op de lippen, en word behouden, voordat het voor eeuwig te laat is!

Dit kan ook *wel* de *werkelijkheid* zijn in ons hart. Omdat de Heere onze ogen geopend heeft. En we nu biddend met die nood voor God staan. Met een duivel die ons beschuldigt, maar vooral ook met een geweten dat zegt en laat zien: *ongerechtigheden, afkeringen, zonden...* Dat is alles wat ik heb. Zo ben ik.

Paulus zegt in Romeinen 7: toen God in mijn leven kwam, toen Hij het licht van Zijn heilige Wet liet schijnen, *toen is de zonde levend geworden* (Romeinen 7:9).

Toen de meshoop van mijn ongerechtigheden, afkeringen en zonden, verlicht en verwarmd werd door de Zon der gerechtigheid, toen wist ik het, ik voelde het, ik rook het: Ik *ben zonde*. Toen kreeg ik een walg aan mezelf.

En dan, juist als we dan bidden, als we dan tot God naderen, juist dan, gaan die zonden ons aanklagen en veroordelen. Een van onze puriteinse oudvaders zegt: *de zonde van een christen vind hem vaak voor de troon van de genade*.

U bidt, u kunt niet meer zonder bidden, want het is nood geworden in uw leven. Maar iedere keer als u bidt, getuigen uw zonden van uw onwaarde. Iedere keer als u bidt, komen uw vroegere zonden u weer helder voor de geest, de zonden van uw jonkheid, de zonden van uw jeugd. De zonde van het verlaten van de Heere en het gaan van eigen wegen. De zonde waarvan u beloofde ze nooit meer te zullen doen, maar die u toch steeds weer deed. Uw zondige aard. En het vervult uw hart, terwijl u bidt, met schaamte.

U zegt met Ezra: *Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood, om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan den hemel* (Ezra 9:6).

Daar wordt (biddend in binnenkamer) de grote belofte van het genadeverbond vervuld: *Daar zult gij dan gedenken aan uw wegen, en aan al uw handelingen waarmede gij u*

verontreinigd hebt, en gij zult van u zelven een walging hebben over al uw boosheden, die gij gedaan hebt (Ezechiël 20:43).

Vroeger bad u niet, of alleen maar met wat mooie woorden. Maar daar, zo biddend in het licht van Gods alwetendheid zegt u met Jesaja: *Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien (6:5)*

Alle mond, zegt Paulus, *wordt gestopt (Romeinen 3:19).*

Gemeente, kent u uzelf zo, voor God?

Als u denkt, als u zegt (voor God): Netjes, voorbeeldig, ijverig? Dat ben ik!

Dan hebt u een groot probleem. Dan bent u zonder God in de wereld. Dan bent u in groot gevaar, hoewel u het niet ziet.

Als u denkt, als u bidt (voor God): Ongerechtigheden, afkeringen, zonden? *Dat ben ik!*

Wat dan? Ja, dan ziet u het gevaar van uw leven. Maar, wat dan?

Dan vraagt u ongetwijfeld geen grote dingen meer. Want u voelt dat u geen rechten hebt.

Dan blijft er maar een heel klein gebed over. Zoals bij Jeremia: *o HEERE, doe het.*

Het is het gebed, dat we nu eerst samen met de dichter van Psalm 25 gaan zingen. Een even kort gebed: Heere, *denk aan mij.* Laten we samen zingen Psalm 25:3:

Sla de zonden nimmer ga, die mijn jonkheid heeft bedreven;

Denk aan mij toch in genâ, om Uw goedheid eer te geven.

Gemeente, de preek van vanmorgen gaat over het gebed van Jeremia.

We hebben gelet op *schuldbelijdenis*, we letten nu in de tweede plaats op:

2. Smeekbede

Er blijven in het leven van roepende zondaars, in het leven van Gods kinderen, als het goed is geen grote gebeden over, vol dingen die wij *zelf* willen.

Zefanja zegt: de Heere zal Zich een ellendig en arm volk overlaten. En dat biddende volk, heeft aan een enkel woord genoeg.

Denk maar aan de profeet Daniël. Hij bidt: *O Heere, hoor! o Heere, vergeef! o Heere, merk op en doe het, vertraag het niet! Om Uws Zelfs wil, o mijn God! (Daniël 9:19).*

Zo bidt ook de profeet Jeremia, met een enkel woord: *O HEERE, doe het!*

Het is een heel kort gebed. Eigenlijk staat er: *O HEERE, doe! O HEERE, handel!*

We kunnen lang *zelf* bezig geweest zijn met ons eigen doen en laten, met het zoeken van eigen oplossingen, en met het zelf verbeteren van ons eigen leven. Soms gaf dat misschien wel een zeker gevoel van tevredenheid en vooruitgang.

Maar in het licht van Gods heiligheid, voor wie we biddend komen, smelten zelfs onze gerechtigheden weg in ongerechtigheden en worden een wegwerkelijk kleed.

Het is de blik op onze zonden in het licht van Gods heiligheid, en tegelijkertijd de hoop op Gods barmhartigheid, staande voor God, die een einde maakt aan *ons doen.*

En die het gebed op de lippen geeft: *O HÉÉRE, doe! O HÉÉRE, handel!*

Hoe? Dat weet ik niet. Maar heb medelijden met mij. Ontferm U over mij. En *doe* wat goed is in Uw ogen. Is er nog een weg om Uw welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen? *O HEERE, doe het!*

Ik weet niet meer hoe ik behouden moet worden. Wat moet *ik* doen om zalig te worden? Niets...

O HEERE, doet U het!

Als je geen last hebt van je zonden, dan kan je lang en mooi bidden, ook in het verborgen (als je dat al doet). Maar dit is anders. Hier blijft alleen maar een zuchten over, een gebed uit de nood, een roep uit de diepten: *O HEERE, doe het!*

Wie geen rechten heeft, heeft ook niets meer te vragen dan dit enkele gebed.

Bedelaars kunnen niet eisen. Die kunnen alleen een lege hand ophouden.

Zoals Israël destijds deed in de richterentijd, toen zij zeiden: *Wij hebben gezondigd; doe U ons, naar alles, wat goed is in Uw ogen; alleenlijk verlos ons toch te dezen dage!* (Richteren 10: 15).

Ons derde aandachtspunt:

3. Pleitgrond

Wat is het doel, wat is de kern van dit bidden van Jeremia? Waar gaat het echte bidders om?

Om *God*. De kern van deze schuldbelijdenis is ook: Tegen *U!* Tegen *U* heb ik gezondigd! Maar ik kan *U* niet meer missen.

Ik heb tegen *U* gezondigd. Daarom ben ik van *U* gescheiden. Ik ben zelf van *U* weggegaan, maar zonder *U* kan ik niet meer verder leven.

Gemeente, wij kijken naar wat we *zien*, wij luisteren naar wat we *horen*.

Maar er is in het verborgen, onzichtbaar, *meer*.

Want hier is niet in de eerste plaats Jeremia de vasthoudende in zijn bidden.

Hier is het op verborgen manier God Zelf, Die door Zijn Heilige Geest deze bidder vasthoudt en trekt. Met koorden van Zijn liefde, met koorden van Zijn eenzijdige zondaarsliefde en barmhartigheid. En dat geeft zulke bidders ook hoop en verwachting.

Jeremia moet belijden, wij moeten belijden: we hebben geen recht. We hebben geen grond in onszelf om te vragen. Maar tegelijkertijd (alles komt uit God!) trekt Hij ons.

En *geeft* Hij ons genadig een grond om op te pleiten. Niet in onszelf, maar *buiten onszelf*. De grond van Gods Naam, die Hij sprekend geopenbaard heeft in Zijn beloften.

De grond van Gods beloften, die in Christus Jezus ja en amen zijn. In Hem, in Wie nooit ongerechtigheden, afkeringen en zonden gevonden zijn. Maar, zegt Jesaja, *Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld*.

Een grond gegeven, buiten ons, om biddend op te pleiten: Gods Eigen Naam en Zijn beloften in Christus. Ik denk aan deze belofte: *Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Ik doe het(!) niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om Mijn heiligen Naam, dien gijlieden ontheiligd hebt onder de heidenen, waarhenen gij gekomen zijt* (Ezechiël 36:22).

En Zijn liefde trekt ons en Zijn genade beweegt ons om te bidden. Om, zoals Matthew Henry dat zegt, om *Zijn beloften biddend in smekingen te veranderen*.
God zegt: *Ik zal het doen*. En we zeggen met David: Om uws Naams wil Heere, *doe wat u gesproken hebt* (2 Samuel 7:25).

Waarom?

Om Uzelf. Omdat Uw Naam is: zo getrouw als sterk. Die nooit laat varen de werken van Uw handen. Die Uw Woord altoos trouw volbrengt. U bent toch geen God die liegen zou, of een mensenkind dat het U berouwen zou? Zou U het zeggen en niet doen, spreken en niet bestendig maken (Numeri 23:19)?

Wat zou U anders Zelf met Uw grote Naam doen?

Wat een enige, wat een hechte en solide pleitgrond, als we bij onszelf niets meer kunnen vinden. Als wij in moedeloosheid dreigen weg te zinken, dan werpt de Heere ons Zelf het gulden koord van de belofte toe, en zegt: *Ik zal het doen*. Zou voor Mij iets te wonderlijk zijn? (Genesis 18:14)

En daarom bidden wij: O HEERE, doe het, *om Uw Naam*.

We zeggen: ‘Heere, pleiten op onszelf kunnen en willen we niet meer. U moet ons wel veroordelen. U bent rechtvaardig. Maar zonder U kunnen wij niet verder. Dus werpen we ons (kom ik om, dan kom ik om) op Uw Naam aan Uw voeten. Op Uw Naam, die U Zelf genoemd hebt: *HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid* (Exodus 34:6).

We werpen ons op Uw Naam, Die tot volle glorie en werkelijkheid is gekomen in Uw Enig geliefde Zoon, de Heere Jezus Christus.’

Wat wordt *Zijn* Naam dan kostbaar voor zulke bidders.

Zijn Naam is *Jezus*, Zaligmaker... O HEERE, doe het, *om Uw Naam!*

Zijn Naam is *Christus*, de Gezalfde... O HEERE, doe het, *om Uw Naam!*

Leer me, als Profeet. Ik zal luisteren naar Uw stem.

Spreng, als Priester, Uw kostbare bloed op mijn verloren hart. Ik onderwerp me aan Uw wijze van verzoenen.

Wees Koning over me. Ik zal U liefhebben, dienen en volgen.

Zulke gebeden blijven niet onverhoord. Twijfel toch niet aan Gods goedheid!

Zo vinden biddende worstelaars uiteindelijk, op Gods tijd, vrede en verzoening met God en rust bij Hem.

Ontdekt aan ongerechtigheden, afkeringen en zonden...

Uitgedreven uit zichzelf: ik kan mezelf niet redden, ik kan mezelf nooit meer verbeteren, het is aan mijn kant hopeloos...

Heen gedreven naar Christus. Immers de wet is een tuchtmeester *tot Christus*...

Zo nemen ze Zijn juk op Zich en leren van Hem dat Hij zachtmoedig is en nederig van hart.

Zoekende zondaars, wanhopend aan alles van uzelf, *kom!*
Omhels de Christus als uw Zaligmaker. Neem Hem aan met de lege hand van het geloof.
Hij is als het Lam van God in deze wereld gekomen, om mensen zoals u, om vijanden met God te verzoenen.
Hij *was gehoorzaam* in de plaats van al uw ongehoorzaamheid.
Hij *leed en stierf* de vervloekte dood aan het kruis, om uw ongerechtigheden te dragen, om uw zonden en afkeringen te verzoenen.
Hij heeft de *Naam van Zijn Vader verheerlijkt*, iets wat u nooit gedaan hebt.

O, zie op Hem. Wend u naar Hem toe en word behouden!
Hij is veel schonere dan wie dan ook van de mensen, want er is genade op Zijn lippen uitgestort, voor uw ongerechtigheden, uw afkeringen en al uw zonden.
Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden!

Alles van Hem is, zal van u zijn. Maar vooral Hij Zelf, de dierbare Christus, zal van u zijn. En, wat meer is: u van Hem!
U geeft Hem eer en bezorgt Hem vreugde, als u zich op deze dag laat wassen in Zijn bloed en u van nu af aan Hem onderwerpt.
Maar u bewijst Hem oneer en stelt Hem diep teleur, als u geen gebruik van Hem maakt en doorgaat op uw eigen weg.

Kinderen van God, wat kunnen we ook na ontvangen genade vastlopen in ons leven, in ons bidden, in onze biddeloosheid. Zo verdwaald, zo afgedwaald, zo ver weg...
De Heere leerde ons hoe groot onze zonden en ellende waren. Hij gaf ons uit genade enige kennis van vergeving en verzoening door het werk van Christus, Die zo'n dure prijs betaalde voor onze zonden, onze ongerechtigheden en afkeringen.
En toch..., gingen we er zo vaak mee door.

De Heere Jezus werd ons steeds kostbaarder. Omdat? Waarom eigenlijk?
Niet *alleen* om Zijn zondaarsliefde, waarmee Hij ons riep, vond en terugbracht.
Niet *alleen* om Zijn eenzijdige trouw.
Maar *ook* omdat we onze eigen zonden steeds dieper leerden kennen. Waardoor wij steeds weer en meer de toevlucht moesten en moeten nemen tot het bloed en de verdienste van Christus. Altijd weer met die enkele bede: *O HEERE, doe het, om Uws Naams wil*, om Uw Christus. En altijd weer was Hij bereid om ons te ontvangen.
Wat een vreugde voor een zondaar, om zo aan de voeten van de Heere te mogen pleiten.
Op Zijn Naam, op Zijn Gezalfde, op het werk van de Heere Jezus Christus.
Wat een vreugde voor Christus, om dat knagende geweten van Zijn kinderen te bevrijden en te helen. Hij is, zegt de apostel, *een verzoening voor onze zonden* (1 Johannes 2:2).

En daarbij, als wij niet weten hoe we bidden moeten, als wij niet meer bidden kunnen, dan mogen we weten en geloven dat Christus Zelf, als grote Voorbidder aan de rechterhand van de Vader voor ons bidt.
Hij hoeft nooit te bidden: vergeef *ons*. Alleen: vergeef hen. Hij hoeft nooit te zeggen: iets getuigt *tegen* Mij. Hij hoeft alleen maar te wijzen op wat *voor Hem* getuigt.

Bidders, worstelaars aan Gods genadetroon: houd aan, grijp moed. God hoort uw gebeden. Hij hoort uw stem, uw smekingen, uw klagen. Hij neigt zijn oor. Geef uw bidden toch niet op. Ga door, *volhard in het gebed* (Romeinen 12:12). Zeg biddend: *Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat U mij zegent* (Genesis 32:26). Altijd pleitend op deze grond: op de eer van Gods Naam en op het werk en de voldoening van Jezus Christus. U zult, als u dat doet, ervaren en zien dat God een Ontfermer is. Laten we maar eerlijk zeggen en blijven zeggen, dat *wij* geen rechten hebben. Onze pleitgrond is: dat *God* is Wie Hij is, genadig en barmhartig. Een God, Die de zonde straft, en gestraft heeft aan Zijn lieve Zoon. Een God, Die de zonde vergeeft, omdat Hij die vergeven wil, om Jezus' wil.

Tot slot, biddeloze mensen, onbekeerde vrienden. Er is veel wat u mist. U mist letterlijk alles. U kunt denken dat u veel hebt, niet alleen in de wereld, maar ook in de kerk. U hebt aanzien, u bent gezien, u wordt gewaardeerd, u bent netjes en voorbeeldig. En u bent (denkt u) anders dan uw burens... Nee, dat laatste, beste vrienden, is een grote vergissing! Ja, *anders* bent u, omdat God *u* iedere dag roept, omdat God Zijn Woord en aan u heeft toevertrouwd. Maar *gelijk* bent u, als het gaat om uw hart: zonder God in de wereld, en dus zonder hoop.

Ach, lieve mensen, doe nu toch één ding. Ga naar huis, buig uw knieën, en bid, woordelijk, letterlijk: *Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE! doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd.* De Heere wil echt naar u luisteren. Niet om u. Dat was bij ons ook zo. Maar om Hem Zelf. Om Zijn Naam eer aan te doen en om Zijn Christus te verheerlijken. *Want de Heere is groot, genadig en rechtvaardig, en onze God ontfermt zich op het gebed.*

Amen.

Slotzang Psalm 116:2,3:

Ik lag gekneld in banden van de dood,
Daar de angst der hel mij alle troost deed missen;
Ik was benauwd, omringd door droefenissen;
Maar riep den HEERE dus aan in al mijn nood:

Och HEERE, och, wierd mijn ziel door U gered!
Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig;
De HEERE is groot, genadig en rechtvaardig,
En onze God ontfermt zich op 't gebed.